

Nincs oltalom

hiába sáncolom el magamat
hullámos rajokban rohamoznak a kerubok
janicsárjai az égmezőnek
virágfehér arcukon villámnyi győzelem
jaj a szoptatósoknak ama napokban
meg-megsuhog a szárnyak hűvös haragja
egy állóhelyben szétterül
az égi páva elképesztően merész tollsátra
sokértelmű ábrák futnak vakító forradalomba
egy filmrendezőt elsodor a látvány
nézzétek a fügefát
megtántorodnak a sziklatömbök
süllyed a hétszínsújtotta álomsziget

úgy állok ott
a gubancos sörényű boglyák között
mint aki nem lát csak nézelődik
belefeledkezem a pupillák gyűjtötte tűzörvénybe
ébredj
nézd a fügefát
a cserjék is egyenként kapnak lángra
ha itt volna most anyám
szoknyájába fogódzkodnék
félek
nem merészkedem tovább
bőrömrre hull egy halott pillangó
belém ivódik éget

nem múlik el ez a nemzedék amíg
skorpiók írják a zárómondatot
languszt a homokban
háttal a nyári éjszakának
összekócolja szavamat a látomás tengermoraja
nem múlik el ez a
romboid szédület
a mértanórák dermesztő iszonya
a tökéletesség eretnek önkivülete
nem múlik el amíg a fügefá
amíg a szoptatósok amíg a háztetők
egybeeső magánya

így fogtam a szoknyádat akkor is
emlékezhetsz
az alászálló enyves rémületben
nincstelenül
és árvaságba estem
a megnyírbált boldogság hálójában
így fogtam
ivadékođ
vadkörte íze a számban
nem eresztlek